

Time, after Time? NL

De titel van deze duo-tentoonstelling met recent werk van gast kunstenaars Maria Kley en Carlos Caballero suggereert dat het element tijd – van de dagelijkse tijdservaring tot de loop van de geschiedenis – een thema is in de artistieke praktijk van deze twee jonge kunstenaars, die elk een complex parcours hebben afgelegd.

Voor Maria Kley (°1981), die aanvankelijk werkte als modeontwerpster, is de fascinatie voor mensen en relaties het vertrekpunt. Zo maakte zij eerder een reeks abstracte portretten, waarbij zij uitging van elementen uit de biografie van haar modellen en de materiële sporen ervan. In *Whitehouse Gallery* toont zij vooral werk met een autobiografische inslag. De toeschouwer hoeft niet altijd kennis te nemen van het concrete verhaal achter een werk, al helpt het zeker om te weten waarvoor lege inktpatronen, post-its of (gebruikte maar netjes gewassen) tampons precies staan, om zo het object of de installatie beter te begrijpen. De assemblages uit de reeks *Serendip*, met overblijfselen van vroegere maakprocessen en archiefmateriaal, reflecteren dan weer over werkwijze, materiaalgebruik en serendipiteit. Zo transformeert Maria Kley de anekdotes waaruit deze werken ontstonden tot nieuwe, mogelijke verhalen. De tijd is er overheen gegaan, van aanleiding tot schets, van opzet tot uitwerking. Zo ontstonden letterlijk unieke, tactiele en persoonlijke werken, in een dubbele betekenis: ze zijn evengoed voortgekomen uit de concrete existentie van de kunstenaars als uit die van de mensen met wie zij relaties heeft aangeknoopt.

Al even raadselachtig oogt het oeuvre van Carlos Caballero (°1983). De werken die hij in *Whitehouse Gallery* presenteert, lijken rebussen waarvan de oplossing allesbehalve evident is. Verwijzingen naar de tastbare werkelijkheid of de omgeving zijn schaars; in het beste geval nemen wij vormen waar die herinneren aan typografische symbolen, hiërogliefen of letters uit een (vooralsnog?) onbestaand alfabet. Een enkele keer worden ze gecombineerd met organische vormen of lijken het tekens die nog slechts de herinnering aan betekenis en gelijkenis in zich dragen, net voor elke verwijzing naar de fysieke werkelijkheid verdampt of oplost, als een soort van vergeten? In oudere schilderijen werden figuren uitgeveegd of bleef van een object slechts een indruk over. In deze spanning tussen figuratie en abstractie is iets achtergebleven van Caballero's opleiding als grafisch ontwerper en academisch geschoolde schilder in het Cuba van zijn jeugd. Een residu is het, van waaruit hij een nieuwe, persoonlijke beeldtaal tracht te ontwerpen. En net als Kley experimenteert Caballero met elementen als tijd en (auto-)biografie: aan heel wat schilderijen gingen dagboek aantekeningen vooraf, terwijl ook het ritme en de herhaling van de jazz opklinken. Paradoxaal genoeg werden ook deze werken, die relictten uit een industriële samenleving zouden kunnen zijn, vormgegeven met het eindeloze geduld van de ambachtsman.

Eric Min, december 2019